

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

XXXVIII. Qualiter spiritualis homo peccata sua quotidie agnoscat atque
defleat.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

fabili voluptate Agnum sequuntur, e voluptate ad amorem, ex amore ad gaudium, ex gaudio ad claritatem, ex claritate ad potestatem, ex potestate ad altissimam procedentes sublimitatem, ubi stant ante cœlestis Patris oculos; et ille suum Unigenitum salutatur, simulque omni sponsæ secum adveniendi dicit bene:

Eia, dilecte Fili, quod tu es, et quod ego sum, et quod hæc sunt, nunc gaudeo. Dilectissimæ sponsæ, magis semper gaudete; in æterna mea gaudete puritate; nunc mittite omnem miseriam omnemque dolorem; vobis ipsi mei Angeli ministrabunt; vos Sancti mei honorabunt, materque mei Filii jam cum laude in suam se præparat societatem recipere. Gaudete, carissimæ sponsæ; vos omnes Filius meus amplexabitur, suaque penetrabit divinitate; vos Spiritus Sanctus in lætissimis semper, secundum vestram voluntatem, deducet deliciis. Quid amplius vobis potest fieri? Ego vos ipse intime diligere volo.

Quæ vero puræ virgines non sunt, his tantummodo adsunt nuptiis easque contemplantur, et in quantum ipsis est possibile, his etiam fruuntur.

Et ego postquam in brevi hora hæc animæ oculis et aure vidi et audivi, rursus pulvis et cinis, ut antea, fui.

XXXVIII. QUALITER SPIRITUALIS HOMO PECCATA SUA
QUOTIDIE AGNOSCAT ATQUE DEFLEAT.

Ego homo peccator, tibi confiteor defleoque, Deus: omnia mea peccata, quorum ante oculos tuos reus invenior.

Item confiteor defleoque omnia bona quæ neglexi opera. Peccata illa etiam confiteor atque defleo quæ commisi ignorans quod essent peccata, et illa pejora, quæ mente conscia cum malitia, acedia aut vanitate commisi. Miserere mei, Domine, quia mihi vere sunt dolori; mihi quæ tuam omnem securitatem redde, certiorans omnia mihi esse jam dimissa, alioquin in hac vita gaudere nunquam possem.

Jesu, dilectissime mi Amator, mihi veram requiem in

te et in præcordiali amore ad te accedere concede, neque me unquam permittas refrigerescere; ita ut in meo corde et in mea anima, in meis quinque sensibus, et in omnibus membris cordialis tui amoris suavitatem persentiam, et ita nunquam refrigerescam.

XXXIX. QUALITER DIABOLI INTER SE RIXANTUR, AGITANTUR, SE INVICEM DENTIBUS ET UNGUIBUS LACERANT, QUANDO AMANS ANIMA TRANSIT EX HOC MUNDO.

FELICEM bonum hominem, quod natus est, qui cum omnibus virtutibus secutus est Deum, illas in quantum potuit perficiens! Ejus anima in amoris pace, cum ultimus finis advenerit, requiescet; tuncque accedentes Angeli sancti, illam puram cum immenso amore accipient, ad cœli delicias cum gaudio deducentes, antequam ipsum Deum cum magna laude sistentes. Infernales inimici vero, qui et ipsi huc advenerint, sibi perire omnem laborem et operam sentient, qui cum odio et crudelitate accesserant; cum autem minime secundum suam voluntatem rem vertisse viderint, quantum tunc sese verberant et exagitant! quantum sese dentibus et unguibus dilaniant! quantum ululant et rugiunt! pœnam sævissimam quam ab inferno suo domino sunt reportaturi metuentes, quod ista sunt defraudati anima. Sicque invicem conviciis impetunt: Miserrime, tua culpa est. — Tace tu, commilito. Illam nunquam in magna inveni impatientia, et cum malas suggererem cogitationes. sibi sociam semper adhibebat pœnitentiam; cum enim quis confugit ad confessionem, omnem nostrum tollit honorem; majores numero erant nostri socii quibus fuerat commendata. Quomodo vero nunc ad aulam remeare nostram? O vœ, here, vœ, nobis quid intendisti, cum talem nobis demandasti? Grave in ea peccatum non potuimus invenire, licet multoties tam vehementer tentaverim, ad lacrymas statim confugientem, nec ego solus, sed omnes mecum consortes nec ad casum impingere valuimus.